

ἀνακλαδισμάρα ἡ, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνακλάδισμα καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -άρα. Ὁ σχηματισμός κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς ὀνο-

στικῆς.
Ἀνακλαδητό, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Πήγαινε νὰ πέσης,
θὰ εἶσαι καλά, ὅλο ἀνακλαδισμάρες ἔχεις Κορινθ.

ἀνάκλαδο τό, Κωνπλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. κλαδί.
Τὸ πλάγιον μέρος βουνοῦ (τὸ οἶονεὶ ὡς κλάδος ἐκτει-
νόμενον): Φρ. Παίρνω τ' ἀνάκλαδα (πλανῶμαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ
ἀκόπως ἔνεκα μεγάλης στενοχωρίας. Συνών. φρ. παίρνω
τ' ἀνάπλαγο). Συνών. ἀνάπλαγο, πλαγιά.

ἀνακλαῖστε ἐπίθ. Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακλαῖσκούμενε, δι' ὁ ἰδ. ἀνακλώ.
Ὁ ἔχων ἀνασυρμένας τὰς χειρίδας. Συνών. ἀνα-
σκούμπωμένος (ἰδ. ἀνασκούμπώνω).

ἀνακλαίω Λεξ. Βλαστ. ἀνεκλαίω Κρήτ. Μετοχ.
ἀνακλαμένος Λεξ. Βλαστ. ἀνακλαημένος Ζάκ. Κρήτ.

Τὸ ἀρχ. ἀνακλαίω.
Κλαίω ἔνθ' ἀν.: Φρ. Ἀνεκλαίει ὁ καιρὸς (εἶναι πρὸς
τὴν βροχὴν) Κρήτ. Μετοχ. ἀνακλαημένος = ὁ πρὸ ὀλίγου
κλαύσας καὶ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρυβρέκτους, ἀρτί-
δακρυς Ζάκ. Κρήτ. Συνών. κλαμένος (ἰδ. κλαίω).

ἀνακλαουρίζω Δ.Κρήτ. ἀνεκλαουρίζω Α.Κρήτ.
ἔνεκλαουρίζω Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. κλαουρίζω.
Κλαίω γοερῶς ἔνθ' ἀν.: Εἶδά ᾗχεις καὶ ἔνεκλαουρίζεις
καὶ σοῦ ᾗροικοῦνε κ' οἱ -ῖ- ἄνθρωποι; Σητ.

ἀνακλαούρισμα τό, Δ.Κρήτ. ἀνεκλαούρισμα Α.Κρήτ.
ἔνεκλαούρισμα Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακλαουρίζω.
Κλαυθμὸς γοερὸς ἔνθ' ἀν.: Πάψε τ' ἀνεκλαούρισμα νὰ
μὴ ᾗροικοῦνε οἱ -ῖ- ἄνθρωποι! Α.Κρήτ.

ἀνακλαρίζομαι Πελοπν. (Ἀρκαδ. Ὀλυμπ.) κ. ἄ.
ἀνακλαρίζομαι Πελοπν. (Κυνουρ.) κ. ἄ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. κλαρίζομαι ἢ κατ'
εὐθείαν ἐκ τοῦ οὐσ. κλαρί. Πβ. ἀνακλαδίζω.

Ἐκτείνω τὰ μέλη τοῦ σώματος μετὰ τινος ἐντάσεως
ἔνεκα νοσηρᾶς καταστάσεως ἔνθ' ἀν.: Σὲ εἶδα ἀπὸ χτὲς ποῦ
ἀνακλαρίζόσουνα, ποῦ θὰ θερμαθῇς Ὀλυμπ. Συνών. ἰδ. ἐν
λ. ἀνακλαδίζω Π.

ἀνακλάρισμα τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακλαρίζομαι.
Ἀνακλαδητό, ὁ ἰδ.: Μοῦ ᾗρχονται ἀνακλαρίσματα.

ἀνακλαρώνω Ἀθῆν. (παλαιότ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. κλαρώνω.

Ἐκφύω βλαστούς: Παροιμ.

Ἀνακλάρωτσεν ἡ βρούβα, | θέλει κι ὁ σφογγὸς γιουναῖκα
(ἐπὶ τοῦ οὐδενὸς λόγου ἀξίου, ἐπιζητοῦντος δὲ νὰ ἐπι-
δειχθῇ).

ἀνάκλασμα τό, ἀμάρτ. ἀνέκλασμα Σίφν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακλάζω, δι' ὁ ἰδ. ἀνακλώ.

Στροφὴ, μετάβασις τῶν προβάτων ἀπὸ τῶν πεδινῶν
μερῶν εἰς τὰ ὄρεινά.

ἀνακλαστός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνεκλαστός Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακλώ.

Καμπύλος, κυρτός: Ἀνεκλαστό πρικούρι.

ἀνάκλημα τό, Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀνάκλεμα Καλαβρ.
(Μπόβ. Ροχούδ. Χωρίο Βουν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακλώ.

Ἡ ραφὴ κρασπέδου ἐνδύματος. Συνών. στρίφωμα.

***ἀνακλονητό** τό, ἀνακλανητό Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακλονεῖμαι, δι' ὁ πβ. ἀνακλονίζω.

Ἡ ἔνεκα ἀτονίας ἢ κοπώσεως ἢ νοσηρᾶς καταστάσεως
ἔκτασις μετ' ἐντάσεως τῶν μελῶν τοῦ σώματος: Γὰρ δὲς
τὸ παιδί τί ἀνακλανητό ποῦ ἔχει-ποῦ κάνει! Συνών. ἰδ.
ἐν λ. ἀνακλαδητό.

***ἀνακλονητούρα** ἡ, ἀνακλανητούρα Πελοπν. (Λα-
κων. Μάν.) ἀνακλητούρα Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνακλονητό καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ούρα. Τὸ ἀνακλητούρα κατ' ἀπλολ.

*Ἀνακλονητό, ὁ ἰδ.: Μ' ἔπασσε ἀνακλανητούρα.

***ἀνακλονίζω**, ἀνακλανίζω ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ.
38 Μέσ. ἀνακλονίζομαι Πελοπν. (Κυνουρ.) κ. ἄ. ἀνακλα-
νίζομαι Ἀντικύθ. Κύθηρ. Πελοπν. (Καλάμ. Καρδαμ. Μάν.
Τριφυλ.) κ. ἄ. ἀνακλανίζομαι Ζάκ. Πελοπν. (Βούρβουρ.
Λακων.) ἀνακλανίζομαι Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ. ἀνακλα-
νεῖμαι Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. κλονίζω. Πβ. καὶ
μεταγν. ἀνακλονῶ. Τὸ ἀνακλανίζω κατ' ἀφομ.
ἐξακολουθητικῇ.

1) Ἐκτείνω μετ' ἐντάσεως τὰ μέλη τοῦ σώματος ἔνεκα
κοπώσεως, ἀτονίας ἢ νοσηρᾶς καταστάσεως (διὰ τὴν σημ.
πβ. τὸ μεσν. κλόνος ἐν Διαθ. Νίκων. τοῦ Μετανοεῖτε ἐν
Ν. Ἑλληνομν. 3 (1906) 212 «κατείργαστο γὰρ ἡδὴ ἅπαν
τὸ σῶμα τῇ ἀσιτίᾳ καὶ τῇ παρατάσει τοῦ κλόνου») Ζάκ.
Ἡπ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Καλάμ. Καρδαμ. Κυνουρ. Λα-
κων. Μάν. Τριφυλ.) κ. ἄ. — Λεξ. Δημητρ.: Τί ἀνακλανίζεσαι
ἔτσα; Λακων. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακλαδίζω Π. β)
Ἐκτείνω, τεντώνω ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν.: Ὅσο ζύγωναν
τὰ βόδια ᾗς τὸ μακελλεῖο... τόσο ἀνακλάνιζαν τὰ κεφάλια τους
καὶ τοὺς σβέρκους καὶ φούσκωναν. 2) Προεκτείνω τὸ
σῶμα καὶ τὰς χεῖρας διὰ νὰ φθάσω τι εἰς ἀπόστασιν ἢ
ὑψηλὰ κείμενον Ἀντικύθ. Κύθηρ.

***ἀνακλόνισμα** τό, ἀνακλάνισμα Κύθηρ. Πελοπν.
(Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακλονίζω.

*Ἀνακλονητό, ὁ ἰδ.

***ἀνακλονισμός** ὁ, ἀνακλανισμός Πελοπ. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακλονίζω.

*Ἀνακλονητό, ὁ ἰδ.: Ὅλη τὴ νύχτα εἶχα ἀνακλα-
νισμό.

***ἀνακλύζω**, ἀγκλύζω Πόντ. (Χαλδ.)

Τὸ μεταγν. ἀνακλύζω = κυμαινομένη ὁρμῶ, ἐπὶ
θαλάσσης. Περί τῆς συγκοπῆς τῆς ἀνά ἰδ. ΦΚουκουλ. ἐν
Ἀθηνᾶ 43 (1931) 70 κῆξ.

Διαλύω, ἀραιώνω τι δι' ὕδατος: Ἐγκλυξεν τὸ ξύγαλαν
κ' ἔφαεν (ξύγαλαν = γιαιούρτι).

ἀνακλώ ἀμάρτ. ἀνεκλώ Κίμωλ. Σίφν. ἀνακλάζω
Καλαβρ. (Ροχούδ.) Σίφν. Τήν. ἀνακλάζ-ζω Καλαβρ.
(Χωρίο Βουν.) ἀνακλίζ-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.) Μέσ.
ἀνακλαῖσκούμενε Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἀνακλώ = λυγίζω, κάμπτω.

1) Κρασπεδώνω ἔνδυμα Καλαβρ. (Μπόβ. Ροχούδ.
Χωρίο Βουν.) Συνών. στριφώνω. 2) Διπλώνω, τυ-
λίσσω Τήν.: Ἀνακλάζω τὰ ροῦχα. Συνών. τυλίγω. β)
Μέσ. ἀνασηκώνω, ἀνεβάζω τὰς χειρίδας μου Τσακων.

Συνών. ἀνακολλείναι (ιδ. ἀνακολλῶ 2γ), ἀνασκομπώνομαι (ιδ. ἀνασκομπώνω). III) Στρέφω τὰ πρόβατα εἰς τὰ ὄρεινά μέρη καὶ ἀφήνω αὐτὰ ἐλεύθερα πρὸς βοσκὴν Κίμωλ. Σίφν.: Ἀνέκλασε τὰ ζῶα του Σίφν. Τὰ ἡμετέρα ἀνεκλασμένα τὰ πρόβατα αὐτόθι.

ἀνακλωθαρίζω ἀμάρτ. ἀνεκλωθαρίζω Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. κλωθαρίζω.

Κλώθω νῆμα διὰ τῆς κλωθάρας, ἥτοι τῆς ἀτράκτου: Παροιμ.

Κλώθει καὶ ἀνεκλωθαρίζει καὶ τ' ἀγράφει δὲ γεμίζει (ἐπὶ ἀνεπιτηδεῖον μὴ δυναμένου νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἐργασίαν του).

ἀνακοκόρεμα τό, ἀμάρτ. ἀνακουκούρεμα Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακοκορεύομαι.

Ἐπιδεικνύω γενναϊότητος: Τί ἀνακουκουρέματα εἶν' αὐτά! Συνών. κοκορέμα, παλληκαριά.

ἀνακοκορεύομαι ἀμάρτ. ἀνακουκουρεύομαι Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. κοκορεύομαι.

Ἐπιδεικνύομαι ὡς γενναῖος, θρασύνομαι: Τί μοῦ ἀνακουκουρεύεσαι! Συνών. ἀνακαρώνω (I) 1 β, ἀνακοκορώνομαι, κοκορεύομαι.

ἀνακοκορώνομαι ἀμάρτ. ἀνακουκορώνομαι Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. κοκορώνομαι.

Ἀνακοκορεύομαι, ὁ ιδ.

ἀνάκολα ἐπίρρ. Θήρ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) Σκυρ. Σύμ. Σύρ. — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. ἀνέκολα Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνάκολος.

1) Πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀντιστροφῶς, ὀπισθοβατικῶς, ἐπὶ κινήσεως ἐνθ' ἀν.: Προπατῶ ἀνάκολα Θήρ. Πηγαίνω ἀνάκολα Σύρ. Συνών. φρ. πηγαίνω κόλο κόλο. β) Ἐπὶ στάσεως, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ ἔχῃ τις ἐστραμμένα τὰ ὀπίσθια ἐνθ' ἀν.: Κάθομαι ἀνάκολα Θήρ. Καθόμενος ἀνάκολα τσαὶ δὲν ἔδα τί γ'νότανε ἀποπίστα μου (ἀποπίστα = ἀποπίσω) Σκυρ. Ὅποια ἦτανε μοιχαλίδα τὴν κάθιζαν ἀνάκολα σὲ γαῖδουρι καὶ τὴν γύριζαν 'ς ὅλες τοὺς στράτες τοῦ χωριοῦ Λεξ. Δημητρ. 2) Ὅπισθεν τινος Σύμ.: Κάσται ἀνάκολα. 3) Ὑπτίως μὲ τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἀνάσκελα, ἀντίθ. προύμυτα.

ἀνακολάρις ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνεκολάρις Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνάκολος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρις.

Ρακένδυτος, γυμνός: Παροιμ.

Κάτσε, Μάρτ' ἀνεκολάρι, | νά'ρετ' ὁ Μᾶς νὰ βάλλῃς σκούφια (ἐπὶ τοῦ ὑπομένου τοῦ παροῦσαν οἰκτρὰν κατάστασιν μὲ τὴν ματαίαν ἐλπίδα τῆς μελλούσης βελτιώσεως. Πβ. ζῆσε, μαῦρε μου, νὰ φᾶς τὸ Μάι τριφύλλι). Συνών. ἀβράκωτος I, γυμνόκολος, γυμνοπούτης, ξεβράκωτος. Πβ. ἄβρακος.

ἀνακολλησίδι τό, Κρήτ. ἀνεγολλησίδι Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀνακόλλησι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Ἐκεῖνος ποῦ προσκολλᾶται φορτικῶς εἰς ἄλλον καὶ δὲν στέργει νὰ ἀπομακρυνθῇ, συνήθως ἐπὶ παιδίου: Ποῦ τὸ βρήκανε τ' ἀνεγολλησίδι καὶ δὲν εἶναι νὰ πάῃ ποθὲς καὶ νὰ μὴ δοῦ κλονθᾷ; Τ' ἀνεγολλησίδι ἀπὸ βρήκες θὰ σὲ βλέξῃ 'ς τὴν ἀπονυστεραιὰ (εἰς τὸ τέλος).

ἀνακόλλι τό, Κάρπ. Κεφαλλ. κ. ἄ. — Λεξ. Αἰν. 'νακόλλι Σύμ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακολλῶ.

Ἐμπλαστρον ἐπιτιθέμενον εἰς πάσχον μέρος τοῦ σώματος. Συνών. κατάπλασμα, μπλάστρι.

ἀνακολλῶ ἀμάρτ. 'νακολλῶ Σύμ. Μέσ. ἀνακολλεῖν-μαι Δ.Κρήτ. ἀνακολλεῖν Πόντ. (Ὁφ.) ἀνεγολλοῦμαι Α.Κρήτ. ἀνεγολλεῖν Α.Κρήτ. ἀνακολλίζομαι Κύπρ. Τὸ μεταγν. ἀνακολλῶ.

1) Προσκολλῶ τι ἐπιθέτων, ἐπὶ ἐμπλάστρου Σύμ.

2) Μέσ. προσκολλῶμαι εἰς τινα φορτικῶς Κρήτ.: Αὐτὸς ἦρθε καὶ μ' ἐνεγολλήθηκε, ἀλλεῶς ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ τὸνε πάρω μαζί μου. || Ἄσμ.

Μιὰ γὰρ μ' ἀνακολλήθηκε κ' ἦρθε νὰ μὲ φιλήσῃ,

κ' ἐθάρεψα, μὰ τὸ χυλό, πῶς θὰ μὲ καταλύσῃ.

β) Συναναστρέφομαι Κύπρ.: Ἐγὼ 'ἐν ἀνακολλίζομαι τέθκοιους ἀνθρώπους. γ) Ἀναβιβάζω, ἀνακομβώνω τὰς χειρῖδας πρὸς τοὺς ἀγκῶνας διὰ νὰ μὴ ἐμποδίζουσιν κατὰ τὴν ἐργασίαν μου Πόντ. (Ὁφ.): Ἐρθανε οὐλοῖν' ἀνακολλιγμέν'. Συνών. ἀνακλῶ 2 β, ἀνασκομπώνομαι (ιδ. ἀνασκομπώνω).

δ) Προσβάλλομαι, ἐπὶ νοσήματος κολλητικῶς Κρήτ.: Ἐπῆαινε 'ς τὸ ἀρρωσταίριδες κ' ἐνεκολλήθηκε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἀρρωσθιά. Συνών. κολῶ.

ἀνακόλωμα τό, ἐνιαχ. ἀνακούλωμα Καππ. (Σιλ.) ἀνεκόλωμα Ἰων. (Κρήν.) Κάρπ. Σύρ. Χίος κ. ἄ. ἀνικόλουμα Ἰμβρ. Σαμοθρ. Σάμ. 'νεκόλωμα Θράκ. (Σαρεκκλ.) Χίος 'νικόλωμα Νάξ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακολώνω. Ἡ λ. καὶ ἐν τῇ Συλλογῇ παροιμιῶν τοῦ Βάρνερ τοῦ 17^{ου} αἰῶνος (ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,36) «καλὸς καιρὸς γιὰ ἀνακόλωμα».

1) Ἡ ἀνύψωσις καὶ ἀνακόμβωσις τοῦ ἐνδύματος περὶ τὴν ὀσφύν πρὸς εὐκολίαν κατὰ τὴν ἐργασίαν Χίος: Φρ. Δὲν εἶν' καιρὸς γιὰ τὰ 'νεκολώματα (ἐπὶ περιστάσεων καθ' ἃς δὲν πρέπει νὰ προβῇ τις εἰς ἐπιχειρήσεις). || Παροιμ.

Σ' τ' ἀντρός τ' ἀνεκολώματα κανκεῖται ἡ γυναῖκα (ἡ σύζυγος θεωρεῖ ὡς ἴδια τὰ ἔργα τοῦ ἀνδρός της καὶ κανχᾶται δι' αὐτά). Πβ. ἀνασκοῦμωμα. 2) Ἡ τοῦ πρωκτοῦ ἀποκάλυψις Ἰμβρ. Ἰων. (Κρήν.) Καππ. (Σιλ.) Σαμοθρ. Σάμ. Χίος κ. ἄ.: Φρ. Καιρὸς γι' ἀνεκόλωμα (εἰρων. ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ καιροῦ) Σύρ. κ. ἄ. 3) Παρεμπόδισις τῆς εἰσόδου ποιμνίων εἰς ἀγροὺς ἐσπαρμένους Κάρπ.

4) Ἡ κατὰ τὴν νύκτα παραμονὴ τοῦ ποιμένου πλησίον τοῦ ποιμνίου πρὸς φύλαξίν του Νάξ.

ἀνακολωμός ὁ, Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακολώνω.

1) Ἡ ἀντιστροφή τοῦ πυθμένου δοχείου πρὸς τὰ ἄνω. Συνών. ἀναποδογύρισμα. 2) Μεταφ. ἀφανισμός, καταστροφή (τὸ νὰ γίνῃ τι δηλ. ἄνω κάτω): Ὁ Θεὸς θὰ κάμῃ ἀνακολωμό. Ἐγινε σεισμὸς καὶ ἀνακολωμός.

ἀνακολώνω Κρήτ. Νάξ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) κ. ἄ. — ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 28 ἀνακολούνον Πελοπν. (Μάν.) ἀνεκολώνω Θήρ. Κάρπ. Α.Κρήτ. Κύθν. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κινίδ.) Χίος ἀνεκοῦώνω Νάξ. (Βόθρ. Φιλότ.) ἀνικολώνω Ἰμβρ. 'νεκολώνω Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.) 'νικολώνω Νάξ. 'νεκολών-νω Ρόδ.

Τὸ μεσν. ἀνακολώνω.

Α) Μετβ. 1) Ἀνασύρω τὰ ροῦχα πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὴν ὀσφύν Θήρ. Ρόδ.: Ἀνεκολώνω τὰ ροῦχα μου - τὸ φι-στάνι μου Θήρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χωνιάτ. Χρον. διήγ. 396,28 (ἐκδ. Βόννης) «οἱ ἀδιαντροπώτεροι καὶ γε-

